

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Druță Boris, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017 și a sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 29 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Poparcea Victor Xxxxx, născut la xxxxx, originar din mun. Xxxxx, com. Xxxxx str-la xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 05.09.2017-29.09.2017

2. instanța de apel: 23.10.2017-12.12.2017

3. instanța de recurs: 06.02.2018-14.03.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 29 septembrie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Poparcea Victor Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani, dacă în această perioadă nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Poparcea Victor la data de 20 august 2017, în jurul orei 01.40, aflându-se în gospodăria situată pe stradela xxxxx, or. Xxxxx, mun. Xxxxx, unde pe motivul că, acesta se certa cu rudele sale și făcea gălăgie, urmare a apelului telefonic „902”, au venit pentru protocolarea cazului colaboratorii de poliție, Coroban Ghenadie și Proțap Alexandru, care erau în uniformă și se aflau în exercițiul funcției.

Tot atunci, Poparcea V. observând colaboratorii de poliție vizați, care l-au somat să încetinească acțiunile sale ilegale și să se apropie pentru a da explicații pentru acțiunile comise, nu a reacționat, refuzând categoric de a se supune cerințelor

legitime a agenților statului menționați și urmărind scopul amenințării cu moartea și cu vătămarea integrității corporale a colaboratorilor de poliție, Coroban Gh. și Proțap A., în vederea sistării activității lor de serviciu și schimbării caracterului în interesul său, a luat un cuțit și un topor, pe care intenționat le-a îndreptat în direcția ultimilor, exprimându-se cu cuvinte obscene și amenințări cu aplicarea violenței periculoase, precum și cu moartea, amenințări ce au fost percepute ca reale de colaboratorii vizați.

Ca urmare, Poparcea V. continuând acțiunile sale infracționale, în vederea atingerii scopului avut și văzând insistența colaboratorilor de poliție, Coroban Gh. și Proțap A., la subordonarea cerințelor sale legitime, a plecat în locuința sa, de unde a revenit cu un câine de rasă „STAFF – Terrier” și cunoscând despre faptul că, vietatea dată este periculoasă pentru viața și sănătatea persoanelor, fiind un câine de luptă și care execută indicațiile stăpânului acționând prin intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestora, intenționat a dat comanda de a ataca colaboratorii de poliție menționați, urmare a cărui fapt câinele dat l-a atacat pe colaboratorul de poliție, Coroban Gh., sărind asupra acestuia, mușcându-l de brațul mâinii drepte și insistent îl ataca pe ultimul, cauzându-i dureri fizice insuportabile.

În același timp, Poparcea V., observând faptul că, urmare a agresiunilor câinelui său există pericol iminent pentru viața și sănătatea colaboratorului de poliție, Coroban Gh., precum și a multiplelor încercări din partea acestuia, precum și a colegului său de serviciu Proțap A. de a înlătura pericolul dat, el nu a reacționat și nici nu a întreprins careva acțiuni de a înlătura câinele menționat, dorind intenționat survenirea consecințelor mai grave, unde în circumstanțele date, colaboratorul de poliție, Proțap A., în vederea înlăturării pericolului iminent, a scos arma din dotare efectuând o împușcătură în direcția câinelui, urmare a cărui fapt fiind încetate acțiunile infracționale a lui Poparcea V.

Urmare a acțiunilor comise de Poparcea V., părții vătămate Coroban Gh. i-au fost cauzate excoriații la nivelul mucoasei obrazului stâng, echimoze și excoriații la nivelul toracelui posterior și regiunii lombare pe stânga, care potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1889/D din 24 august 2017 se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Poparcea V. a fost calificată *de drept* în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal și anume – amenințarea sau violența săvârșită asupra unei persoane cu funcție de răspundere sau a unei persoane care își îndeplinește datoria obștească, adică amenințarea cu moartea, cu vătămarea integrității corporale și a sănătății persoanei cu funcție de răspundere, în scopul sistării activității ei de serviciu și schimbării caracterului ei în interesul celui care amenință, acțiuni însoțite de aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei cu funcție de răspundere.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu rejudecarea cauzei conform ordinei stabilite pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, prin

care lui Poparcea V. să-i fie stabilită pedeapsă în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, pe un termen de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- prin prisma prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea prevăzută la art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, deși este una gravă, autorul infracțiunii este pasibil a fi supus unei pedepse numai cu închisoare în limitele de la 4 ani până la 8 ani;

- infracțiunea prevăzută la art. 349 alin. (2) lit. a) din Codul penal a fost săvârșită intenționat și din interese personale, cu titlu de răzbunare și de sistare a activității legale față de agentul statului aflat în exercițiul funcției, care în acel moment din punct de vedere fiziologic este mai vulnerabil față de acțiunile inculpatului și a vietății folosite de ultimul la comiterea infracțiunii;

- instanța de fond, în privința inculpatului, Poparcea V., ca autor al infracțiunii date, urma să-i aplice pedeapsa cu închisoare în limitele sancțiunii prevăzute la art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, fără aplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal și în asemenea circumstanțe fiind corect individualizată, proporțională pericolului social al infracțiunii săvârșite și personalității infractorului;

- pedeapsa numită inculpatului, Poparcea V., pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal este aplicată la limita minimă a acesteia, ținând cont de specificul examinării cauzei penale și mai mult ca atât nefiind luat în considerație faptul că după comiterea infracțiunii, inculpatul a fugit de la fața locului, creând impedimente la cercetarea cazului infracțional;

- inculpatul, deși a considerat necesar de a recunoaște fapta imputată, această poziție fiind aleasă de către ultimul, cu scopul de a-și ameliora situația creată și să faciliteze de circumstanțele atenuante, dar nu a binevoit de sine stătător să recupereze daunele morale și materiale cauzate părții vătămate;

- în speță nu ar putea fi realizat efectiv scopul preventiv al legii/pedepsei penale, nici raportat la persoana inculpatului, nici la persoana unor potențiali infractori.

3.2 Avocatul, Druță Boris, în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu stabilirea unei pedepse în privința lui Poparcea V., cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, numindu-i o perioadă de suspendare a executării pedepsei minimală.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- inculpatul a recunoscut vina integral la faza de urmărire penală, a contribuit substanțial la descoperirea fraudei, a manifestat o căință sinceră, referitor la cele petrecute la 20 august 2017, când în rezultatul unui conflict de familie, a comis infracțiunea, despre care regretă și-i pare rău;

- instanța trebuia să ia în calcul că, inculpatul are o vârstă fragedă, abia a atins majoratul, a săvârșit infracțiune pentru prima oară și are nevoie de o activă circulație pe teritoriul țării sau peste hotarele acesteia, iar termenul de suspendare, ce depășește termenul de condamnare este exagerat de aspru;

- prin prisma normelor de procedură naționale existente și în sensul art. 6 alin. (1) din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, instanțele de judecată trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să precizeze faptele constatate. Relevantă la acest capitol prezintă și art. 17 din Convenția Europeană, care interzice interpretarea abuzivă a normelor în vederea limitării sau distrugerii drepturilor și libertăților garantate și protejate de convenție, specificând expres că, nimeni nu poate fi condamnat exagerat, lipsindu-l de libertate decât numai în temeiul și condițiile prevăzute de lege, precum și de principiile generale ale dreptului internațional.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul, Druță B., în numele inculpatului și admis apelul declarat de către procuror, fiind casată sentința în partea individualizării pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Poparcea V. i-a fost stabilită pedeapsă în temeiul art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, sub formă de închisoare, pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat reieșind din apelurile declarate, că legalitatea sentinței este contestată doar sub aspectul individualizării pedepsei penale.

Totodată, instanța de apel a reținut, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe în conformitate cu prevederile art. 95, 101 Cod de procedură penală prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de inculpat în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, stabilind corect situația de fapt, încadrând juridic corect faptele reținute în sarcina inculpatului, Poparcea V., în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a remarcat, că starea de fapt reținută și de drept apreciată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în ordine de apel.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a apreciat, că concluziile primei instanțe nu sunt în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă, urmările produse și atitudinea inculpatului până la comiterea infracțiunii și după comiterea infracțiunii.

La stabilirea pedepsei inculpatului, Poparcea V., instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal și ca urmare, a fost comisă o eroare de drept.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță just a stabilit circumstanțele cauzei și a constatat ca dovedită vinovăția lui Poparcea V. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, însă incorect a aplicat în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal.

Astfel, la stabilirea modului și măsurii de pedeapsă în privința inculpatului Poparcea V., instanța de apel a considerat, că prima instanță nu a ținut cont de faptul

că, infracțiunea prevăzută la art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal este una gravă, săvârșită cu intenție și care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 4 ani la 8 ani.

În acest context, instanța de apel a menționat că, potrivit raportului de expertiză nr. 1889/D din 24 august 2017, s-a stabilit că în rezultatul acțiunilor ilegale comise de inculpat, părții vătămate Coroban Gh. i-au fost cauzate excoriații la nivelul mucoasei obrazului stâng, echimoze și excoriații la nivelul toracelui posterior și regiunii lombare pe stânga, care se califică ca vătămări corporale neînsemnate. La fel, inculpatul a fost la curent, că câinele este unul de luptă și periculos, nu a acordat ajutor părții vătămate, dar a dorit survenirea unor consecințe și mai grave, ca urmare colaboratorul de poliție, Proțap A., a fost nevoit să împuște în direcția câinelui.

Reieșind din împrejurările speței, instanța de apel a considerat, că pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea executării pedepsei, nu este una echitabilă în raport cu fapta comisă și valența social lezată, nu este proporțională, fiind inaptă de a influența persoana inculpatului în vederea conștientizării celor comise și remedierii consecințelor survenite, respectiv pentru realizarea eficientă a scopului pedepsei penale este necesară aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpatul, Poparcea V., fapt ce ar determina conștientizarea de către acesta a gravității faptei săvârșite și a necesității corijării comportamentului.

Prin urmare, instanța de apel a considerat, că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată, în privința lui Poparcea V. nu poate fi atins, decât prin stabilirea pedepsei penale sub formă de închisoare, motiv pentru care a exclus aplicarea art. 90 Cod penal în privința ultimului, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care este una gravă, constituind o infracțiune periculoasă.

Așadar, învederând dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat rațional de aplicat inculpatului, Poparcea V., o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani, reieșind din sancțiunea prevăzută la art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Pe cale de consecință, în opinia instanței de apel este nefondat apelul declarat de către apărător în numele inculpatului, urmând a fi respins din motivele expuse la analiza apelului declarat de către procuror.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz sânt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Avocatul, Druță B., în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri, prin care lui Poparcea V, să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendându-i condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune minimală.

În motivarea recursului invocă:

- ținând cont de faptul că inculpatul a fost de acord cu examinarea cauzei în procedura simplificată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră;

- instanțele de fond nu au luat în considerație că inculpatul are o vârstă fragedă, abia a atins majoratul, a săvârșit infracțiune pentru prima dată și are nevoie de o activă circulație pe teritoriul țării și peste hotarele ei;

- instanța de apel nu a analizat suficient prezenta cauză, în corespundere cu cerințele legii, fără a ține cont de faptul, că în familia lui Poparcea V. este o situație deosebită, adică părinții au decedat, iar ultimul practic este unicul întreținător al fratelui minor.

În drept, apărătorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 2), 6), 12) Cod de procedură penală.

6.2 Inculpat, care solicită casarea deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei penale, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă echitabilă, legală și neprivativă de libertate sau cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel și-a motivat soluția de a exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, doar pe motivul că infracțiunea săvârșită este una gravă, fără a lua în considerație personalitatea inculpatului, circumstanțele atenuante, astfel lăsând soluția fără o motivare argumentată și fără a indica care sunt argumentele care au dus la înăsprirea pedepsei penale și nu au dat posibilitatea de a menține pedeapsa neprivativă de libertate;

- pedeapsa aplicată a fost individualizată contrar prevederilor legale, fără a se ține cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal;

- urma să se țină cont de vârsta fragedă - 18 ani împliniți cu o lună până la incident, atitudinea și modul de manifestare a inculpatului în faza de urmărire penală - inculpatul s-a prezentat ori de câte ori a fost citat, și-a recunoscut vina necondiționat, regretă de cele comise, a conștientizat cele săvârșite, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, nu este angajat în câmpul muncii oficial din cauza vârstei fragede, însă lucrează neoficial, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, a crescut fără părinți, este la prima abatere, anterior nefiind atras la răspundere contravențională și penală, toate acestea împrejurări nu au fost luate în vedere, în raport cu circumstanțele atenuante prezente, precum și lipsa circumstanțelor agravante, ceea ce permite de a conchide că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă, rațională și echitabilă fără izolarea lui de societate;

- nu s-a ținut cont de prevederile art. 79, 76 alin. (1) lit. b), 78 alin. (5) Cod penal, adică nu au fost stabilite de către instanța de apel corect toate circumstanțele atenuante și excepționale, adică faptul săvârșirii infracțiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 ani, ceea ce permite aplicarea unei pedepse sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă de altă categorie;

- potrivit art. 70 alin. (3¹) Cod penal, în prezenta speță maximum pedepsei urmează să fie redus cu o treime, respectiv ținând cont că maximum prevăzut de art.

349 alin. (2) Cod penal prevede pedeapsa de până la 8 ani, pedeapsa maximă prevăzută pentru inculpat ar fi de 5 ani și 4 luni, luând în considerație și prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate este de la 2 ani 8 luni până la 2 ani 8 luni și nu de 3 ani, precum a stabilit instanța de apel;

- din deciziile Curții Supreme de Justiție nr. 1re-146/13 din 30 aprilie 2013 și a nr. 1ra-1173/17 din 07 noiembrie 2017, se constată că, în comparație cu cauza dată, nu sunt prezente circumstanțe excepționale, persoanele sunt caracterizate negativ, altele sunt chiar la evidența medicului narcolog, însă cu toate acestea, instanța de apel și cea de recurs au menținut pedepsele cu aplicarea prevederilor art. 90 alin. (8) Cod penal;

- modificările la art. 70 Cod penal, privind completarea cu alineatul (3¹), a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 20 octombrie 2017, adică după depunerea apelului de către avocatul Druță Boris, respectiv aceste motive nu au fost indicate în cererea de apel, deoarece la momentul depunerii acesteia nu erau efectuate modificările nominalizate, deci aceste încălcări au avut loc în instanța de apel, adică fiind ignorate;

- fiind în arest preventiv de la data de 21 august 2017 până la 20 octombrie 2017, a avut timp să realizeze și să conștientizeze acțiunile săvârșite, se căiește sincer de cele comise, solicită de a-i acorda încredere și a-i aplica o pedeapsă neprivativă de libertate sau a menține sentința.

În drept, inculpatul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 13), 16) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând de a decide inadmisibilitatea acestora ca vădit neîntemeiate, deoarece instanța de apel a constatat și a apreciat circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile art. 61, 75, Cod penal, precum și dispoziția art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, argumentându-și suficient soluția, ținând cont de principiile generale de aplicare a pedepsei și criteriile generale de individualizare a pedepsei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Așadar, în prezenta speță, reieșind din recursurile declarate de către inculpat și apărătorul său se atestă, că acestea se întemeiază în baza pct. 2), 6), 10), 12), 13), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de

fond și de apel, în cazul când: instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului, precum și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

La fel, Colegiul penal reține, că autorii recursurilor nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, criticând hotărârea instanței de apel adoptată în partea stabilirii pedepsei, adică a excluderii aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, considerând că instanța de apel nu și-a motivat suficient hotărârea în această parte și nu a luat în deplină măsură toate criteriile generale de individualizare a pedepsei în raport cu circumstanțele atenuante prezente la cauză.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs în cauza dată, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiului penal consideră, că în prezenta speța nici unul din acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, iar instanța de apel și-a motivat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 și 78 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, Poparcea V., stabilită conform sancțiunii articolului 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, ținând cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Dat fiind faptul, că autorii au invocat în recursurile declarate mai multe temeiuri pentru casare, Colegiul se va expune punctat asupra fiecăruia.

Instanța de recurs ține să menționeze, că de fapt temeiurile pentru casare menționate în recursul declarat de către apărătorul, Druță Boris, în numele inculpatului și anume cele prevăzute la pct. 2) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, au fost incluse formal, deoarece aceste cazuri de casare nu conțin o careva argumentare în textul recursului declarat de către recurentul nominalizat supra, respectiv Colegiul penal nu se va expune asupra acestora, apreciindu-le ca pur declarative. Mai mult ca atât, dat fiind faptul că prezenta cauză penală a fost judecată în procedura simplificată, la cererea inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, adică pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ceea ce presupune că inculpatul a acceptat probele prezentate de către organul de urmărire penală și încadrarea juridică a acțiunilor sale, respectiv este alogică invocarea temeiului de casare stipulat la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, direct la etapa recursului ordinar.

Prin urmare, autorii invocă concomitent și incidența și temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Deci, de remarcat este acel fapt că acest punct al normei procesuale supra menționate, de fapt conține 5

temeiuri ce pot fi invocate pentru recurs, însă autorii nu indică concret în baza cărui temei din cele menționate la pct. 6) al normei respective își întemeiază recursul său. Însă, rezultând din conținutul recursurilor declarate, Colegiul atestă, că autorii critică hotărârea instanței de apel, deoarece aceasta nu conține o motivare suficientă, în partea ce ține de excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, astfel desprinzându-se semnalarea temeiului pentru recurs - *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*. Cu referire la cazul de casare, semnalat de recurenți prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, acesta poate fi incident în cazul când nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească, respectiv este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Instanța de recurs, lecturând textul hotărârii judecătorești contestate reține că, instanța de apel și-a motivat decizia în concordanță cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la admiterea apelului declarat în prezenta cauză de către procuror, fiind motivată just adoptarea unei asemenea soluții, luând în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, urmările produse și atitudinea inculpatului până și după comiterea infracțiunii, scopul pedepsei penale de restabilirea a echității sociale, corectarea și reeducarea condamnatului, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lui, cât și din partea altor persoane. Totodată, Colegiul penal atestă, că instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra motivelor esențiale invocate în apelurile declarate și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri clare și argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță și verificate în ședințele de judecată. În opinia instanței de recurs, în cazul în care instanța de apel și-a motivat soluția adoptată argumentând din care considerente admite apelul declarat de către procuror, respectiv din concluziile date rezultă și motivele din ce cauză nu vor fi admise argumentele invocate de apărător în sensul aplicării unei pedepse mai blânde în privința inculpatului.

Reieșind din jurisprudența CEDO, instanța de recurs reiterează că nu trebuie să existe un răspuns la fiecare argument avansat de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Astfel, instanța de recurs apreciază, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO, iar argumentele invocate de recurenți privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră că, nu sunt întemeiate și suficiente pentru desființarea hotărârii instanței de apel.

La fel, instanța de recurs consideră că nu sânt incidente situației de intervenire în sensul casării hotărârii atacate, argumentele invocate de recurent, în sprijinul

temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Cu privire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și invocat de inculpat, Colegiul penal statuează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

De asemenea, Colegiul evidențiază că, în cauza deferită judecării inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, prin urmare prima instanță a admis această solicitare și a examinat cauza în procedura simplificată în corespundere cu prevederile legale.

Așadar, la aplicarea pedepsei inculpatului în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecarea pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Cod penal care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

În acest context, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitate infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Revenind la prezenta speță, instanța de recurs reține că, sancțiunea art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede doar un singur tip de pedeapsă și anume pedeapsa cu închisoare de la 4 la 8 ani.

Astfel, în speța supusă judecării, în conformitate cu alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o treime, au fost stabilite noi limite minimă și maximă de pedeapsă sub formă de închisoare, care sunt de la 2 ani 8 luni la 5 ani 4 luni. În prezenta speță, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii imputate, inculpatului, Poparcea V., i-a fost stabilită de către instanța de apel pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani, adică în limitele prevederilor legale. Totodată, dacă în cauză sunt prezente circumstanțe atenuante, prevăzute de art. 76 Cod penal, în coroborare cu prevederea art. 78 alin. (1) Cod penal, pedeapsa poate fi coborâtă până la noua limita minimă a pedepsei.

În prezenta cauză penală, prima instanță a reținut ca circumstanțe atenuante, conform art. 76 Cod penal – recunoașterea vinei și săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni grave, iar circumstanțe agravante, conform art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite, însă Colegiul penal relevă că, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35 Hotărârea Plenului CSJ nr. 13 cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești din 16.12.2013*).

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată este în drept de a dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea quantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza supusă judecării, instanța de apel a conchis, că inculpatului Poparcea V., urmează a-i fi exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece modalitatea de executare a pedepsei stabilite de către prima instanță nu este proporțională în raport cu fapta săvârșită, urmările produse și atitudinea inculpatului până și după comiterea infracțiunii, iar stabilirea suspendării condiționate a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune nu va influența persoana inculpatului în vederea conștientizării celor comise și remedierea consecințelor survenite. Aceste concluzii, în viziunea Colegiului penal sunt întemeiate și de la care instanța de recurs nu se poate îndepărta, învederând faptul că condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Una din condițiile prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea

efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor alin. (1) art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal apreciază ca întemeiate considerentele instanței de apel, că în prezenta cauză nu s-au constatat suficiente circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, deoarece personalitatea acestuia nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Din lucrările cauzei se atestă, că deși inculpatul la momentul săvârșirii infracțiunii, nu avea antecedente penale, însă având în vedere faptul că până la comiterea infracțiunii precum rezultă din declarațiile martorilor, Orlov A., Poparcea V., Covaș R. și Rusu S., adică până la venirea poliției, inculpatul a avut un comportament agresiv, în urma unui conflict cu sora sa, pe care a lovit-o de câteva ori. Ulterior, după ce a au venit colaboratorii de poliție, Coroban Gh. și Proțap A., adică agenți ai statului, persoane cu funcție de răspundere, care urmau să dirijeze situația în vederea restabilirii ordinii publice, inculpatul Poparcea V., a continuat să fie agresiv, manifestând obrăznicie și cinism deosebit, având în mână un cuțit și un topor, a exprimat în adresa acestora cuvinte necenzurate, amenințându-i cu moartea și răfuială fizică. Ba mai mult ca atât, văzând că colaboratorii de poliție insistă ca să se conformeze cerințelor sale, a dat comandă cânelui său, care este de rasă „Staff-terrier”, adică un câne de luptă, ce are un caracter agresiv înnăscut, să atace polițiștii. În urma atacului cânelui îndemnat de inculpat, polițistului Coroban Gh., i-ai fost cauzate vătămări corporale neînsemnate, care puteau fi mai grave, dacă aceștia nu ar fi aplicat armele din dotare, fiind nevoiți să tragă în direcția cânelui, care a fost retras de către stăpân după ce a fost rănit. În continuare, inculpatul a continuat să se manifeste agresiv, colaboratorii de poliție, fiind nevoiți să solicite ajutorul colaboratorilor de poliție al batalionului cu destinație specială „Fulger”, după venirea cărora inculpatul a fugit de la locul crimei, urmând a fi efectuate măsuri operative în vederea depistării acestuia. Astfel, se atestă faptul că persoana inculpatului este una agresivă, manifestând violență față de rudele sale apropiate, cu atât mai mult asupra agenților statului, fiind capabil să utilizeze și obiecte, animale periculoase pentru sănătatea și viața persoanelor, pentru a se impune asupra acestora neținând cont de regulile stabilite în societate. În același context, Colegiul învederează și acel fapt, că inculpatul nu este angajat în câmpul muncii și nici implicat în proces de studii, a încercat să se eschiveze de colaboratorii de poliție, fiind reținut ulterior, ceea ce suplimentar indică la acel fapt că personalitatea ultimului prezintă pericol pentru relațiile sociale cu privire la autoritatea de stat, sub egida căreia acționează persoane cu funcții de răspundere, precum și relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei. În cele din urmă reieșind, din însăși acțiunile săvârșite de către inculpat și modalitatea comiterii faptei prejudiciabile imputate

acestui, Colegiul consideră că instanța de apel justificat a stabilit inculpatului o pedeapsă cu executare reală, deoarece persoana acestuia este una violentă, în privința căreia întemeiat s-a aplicat măsură mai aspră de pedeapsă.

Referitor la alegațiile recurențelor privind prezența cumulului de circumstanțe atenuante, ce în opinia acestora nu au fost luate în considerare de către instanța de apel, Colegiul menționează, că în prezenta speță, acestea nu sunt suficiente pentru ca inculpatul să beneficieze de aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ținând cont de personalitatea ultimului. În ce privește, invocarea prezenței circumstanței atenuante săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani, prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. b) Cod penal, precum și aplicării prevederilor art. 70 alin. (3¹), 79 Cod penal, la caz, instanța de recurs notează, că modificările în aceste norme penale au fost efectuate prin Legea nr. 163 din 20.07.2017, publicată în Monitorul Oficial nr. 364-370/616 din 20.10.2017, însă acestea urmau să intre în vigoare abia la data de 20.12.2017, adică după ce a fost adoptată decizia instanței de apel din data de 12.12.2017, respectiv această instanță nu avea bază legală de a le aplica la momentul adoptării hotărârii. Mai mult ca atât, instanța de recurs remarcă, că deoarece făptuitorul s-a căit de cele săvârșite și la caz nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante, instanța de apel a aplicat inculpatului, Poparcea V., pedeapsa cu închisoare la limita mai aproape de cea minimă prevăzută de lege și în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Nu pot fi reținute de către instanța de recurs criticile invocate de către apărător în recursul declarat, precum că instanța de apel nu a ținut cont de situația inculpatului, căruia i-au decedat părinții și el este unicul întreținător al fratelui său minor, deoarece decesul părinților nu permite sau diminuează cumva răspunderea pentru infracțiunea imputată, precum nu s-a confirmat că anume decesul părinților inculpaților a provocat un astfel de comportament violent asupra agenților statului. De asemenea, Colegiul notează, că inculpatul nu este unicul întreținător al fratelui său minor, fiindcă din lucrările dosarului s-a constatat că aceștia mai au o soră mai mare, care la fel își poate asuma răspundere pentru întreținerea fratelui minor.

În atare împrejurări Colegiului penal apreciază, că instanța de apel a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, învederând toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia numită în sarcina ultimului, precum și a termenului de pedeapsă stabilită cu executare în închisoare a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Privitor la temeiul de recurs, invocat de către inculpat și prevăzut la pct. 13) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului, Colegiul menționează că nici acesta nu și-a găsit confirmare în prezenta speță.

La acest capitol, instanța de recurs relevă că, precum a fost menționat mai sus prin Legea nr. 163 din 20.07.2017, publicată în Monitorul Oficial nr. 364-370/616 din 20.10.2017, care a intrat în vigoare la data de 20.12.2017, art. 70 Cod penal

a fost completat cu un nou aliniat și anume (3¹), unde este stipulat că, „la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximum pedepsei se reduce cu o treime. În cazul în care instanța, ținând cont de personalitatea infractorului, ajunge la concluzia că doar prin aplicarea pedepsei în limitele generale se va atinge scopul pedepsei penale, aceasta poate dispune o pedeapsă în limitele prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită. Necesitatea aplicării pedepsei în limitele generale urmează a fi argumentată de către instanța de judecată.”

Deci, ținând cont că sancțiunea art. 349 alin. (2) Cod penal, este de la 4 ani la 8 ani închisoare, în temeiul art. 70 alin. (3¹) Cod penal, pedeapsa maximă pentru inculpat nu va putea depăși 5 ani 4 luni închisoare. Prin urmare, în raport cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, limita minimă și maximă a pedepsei închisorii urmează a fi calculat din termenii de 4 ani cel minim și de 5 ani 4 luni cel maxim, redus cu o treime. Noile termene, în prezenta speță, urmând a fi de 2 ani 8 luni închisoare - cel minim și 3 ani 6 luni 20 zile închisoare - cel maxim. Însă, după cum a fost menționat, inculpatului în cauza dată, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, respectiv chiar și cu modificările efectuate în legislație, acesta este un termen de pedeapsă, care este în limitele prevederilor legale adnotate la prezent. În consecință, deși a intervenit o lege mai favorabilă, aceasta nu răstoarnă situația în cazul lui Poparcea V., în sensul ameliorării, precum nu intervine o situație mai favorabilă în cazul stabilirii și a circumstanței atenuante, prevăzute de art. 76 alin. (1) lit. b) Cod penal, deoarece nu se atestă un cumul mare de circumstanțe atenuante, ce ar permite reducerea semnificativă a pedepsei, dat fiind faptul că inculpatului i s-a stabilit în cele din urmă o pedeapsă mai aproape de limita minimă, decât de cea maximă, corespunzător stipulărilor prevăzute la art. 78 Cod penal.

Cât privește invocările, precum că la caz este incident și temeiul de casare, prevăzut la pct. 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs le apreciază ca nefondate, deoarece analizând spețele din deciziile Curții Supreme de Justiție nr. 1re-146/13 din 30 aprilie 2013 și nr. 1ra-1173/17 din 07 noiembrie 2017, în raport cu prezenta speță, Colegiul atestă că acestea nu sunt similare. În cauza deferită judecării se constată, că inculpatul a săvârșit fapta prejudiciabilă prin acțiuni mai violente, adică a amenințat cu răfuiala fizică și cu moartea colaboratorii de poliție, având la dispoziție obiecte periculoase ce insuflau un pericol iminent și real, cum ar fi cuțitul și toporul, precum și a folosit un animal, care potrivit declarațiilor specialistului, Macrii V., (f.d. 27), asemenea rasă de câine sunt pentru lupte fiind periculoși pentru viața și sănătatea persoanei, și se subordonează numai indicațiilor stăpânilor săi. Totodată, în spețele nominalizate supra, prezentate pentru comparație, se atestă că inculpații au săvârșit infracțiunile imputate fiind în stare de ebrietate alcoolică sau sub influența substanțelor narcotice, în prezenta cauză, nu s-au prezentat probe că inculpatul, Poparcea V., a fost în stare de ebrietate sau narcotică, respectiv acesta a acționat deliberat și conștient, dorind survenirea unor urmări prejudiciabile grave, pentru persoanele cu funcție de răspundere, mai mult

ca atât ultimii au fost nevoiți să folosească armele din dotare pentru a se apăra, solicitând și ajutorul forțelor de intervenție specială, iar în cele din urmă inculpatul a fugit și de la fața locului, fiind nevoie de măsuri operative speciale pentru a fi depistat. Astfel, analizând spețele din deciziile Curții Supreme de Justiție, nominalizate în recursul inculpatului, în raport cu prezenta cauză, Colegiul penal consideră, că inculpatul Poparcea V., prezintă un pericol mai sporit pentru societate și în privința lui nu sunt temeiuri convingătoare, de a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare.

În concluzie, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată în privința inculpatului, Poparcea V., de către instanța ierarhic inferioară, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Sumând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării hotărârilor judecătorești contestate în partea stabilirii pedepsei.

Având ca temei cele expuse, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate în prezenta cauză, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Druță Boris, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Poparcea Victor Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 12 aprilie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie